

lelkemben ; mert nagy csoportban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig.“ És most rád száll valami abból a nagy magányosságból, amelyről a biblia, különösen Jeremiás, Jób és a Zsoltárok olyan sokat beszélnek. Örvendeznél szívesen az örvendezőkkal, sírnál a sírokkal, imádkoznál az imádkozókkal és közösségben élnél azokkal, kik zavartalanul örülnek az egyetértésnek. De nem lehet. Különös a te kérelmed, külön baj a tied, jó régi módon, nem lehetsz embere élted napjának az emberek között, bele kell egyezned abba, hogy bolondnak, pesszimiztának és dölyfösnek tekintsenek s már magadon kívül senkiben sem bízatsz. Az általános vágányok nem biztosak mindaddig, míg új vágányok nem lesznek. El kell keseredned lelkedben és mint Jákóbnak, birkóznod kell Istennel. Magad elé kell nézned könyörtelenül és nem szabad megijedned attól, hogy magad mögött minden hidat összetörj. Ime ! ez áll a bibliában és ilyen ez a forradalom, melybe bele kell menned, ha nem akarsz bálványaiddal tönkre menni.

És most? *Hogyan jutunk előre?* Nem — magunktól csak éppen *előre* nem ! hanem maradjunk meg a szomjúhozásnál és kívánczóságnál az élő Isten után ! „Miért csüggedsz el lelkem és nyugtalankodol bennem ?“ Miért jajgatsz és miért tekinted szerencsétlenségnek, ha most valóban Isten-keresővé lennél, ha magadban a régi tönkremenne és az új hatalmasan előtörne ? Miért nézed ezt a nyugtalanságot nyugtalansággal ? Ezt a szomorúságot szomorúsággal, mintha gyorsan el kellene tűnniök ? Miért félsz a forradalomtól, melyik jön és már itt van, mintha jobb volna, ha *nem* jönne ? Jönnie kell ! A világnak és életnek semmi értelme nincs, ha *nem* jön. Csak az élő Istennek van értelme, akit olyan hosszasan keresel, csak Ő adhat értelmet a világnak, a te kicsi életednek, értelmet, ami most hiányzik belőle. Ha Istent keresed, benne állsz az élet győzelmében. „Miért csüggedsz el lelkem ?“

„Bizzál Istenben !“ Mit jelent Istenben bízni ? Azt, hogy *megmaradhatsz* mellette, ahelyett, hogy hozzászoktatnád magadat a szárazsághoz. *Megmaradhatsz* mellette sóvárogva az igazság után, a helyett, hogy az igazságtalanságban zavartalanul és megelégedetten élj. *Megmaradhatsz* a mellett, hogy keresed az élő Istent a halott bálványok helyett, kiknek emberi módon szolgálunk és olyan dicsőségben részesítjük, ami őket

nem illeti. Vedd kezébe a bibliát és halld azt a hatalmas üzenetet, mely átvonul az egész könyvön : „*Bizzál Istenben !*“ *Maradj* az, ami egyedül lehetsz : keresője, kutatója, remélője, harcosa, felfedezője az élő Istennek !

Óh, ha megmaradhatnánk ! Ha ezek lehetnénk ! Ha elismernők, ami olyan igaz a mi lelkünkben ! Ha bemehetnénk az Úrnak ebbe a bizodalmaiba ! Ha meg mernők próbálni, hogy egész szeretetünkkel ne akarjunk mást, mint ezt az egyet : bízni Istenben ! Ha ezt akarnók, ott állanánk a forrás mellett, amelyikről az áll : „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik ; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.“